

POSTANOWIENIE

Dnia 4 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku J. G., M. D. i S. D.
przy uczestnictwie W. K., D. K., S. Z. i D. K.
o stwierdzenie zasiedzenia służebności gruntowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 sierpnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 6 czerwca 2019 r., sygn. akt [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) orzeka, że wnioskodawcy i uczestnicy ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ).

Skarżący przedstawili zagadnienia prawne sformułowane jako polegające na „interpretacji przepisów art. 292 k.c.”.

Zarówno treść przedstawionego problemu, jak i argumentacja uczestników powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka określona w punkcie pierwszym, powołanie się bowiem na jej zaistnienie wymaga sformułowania zagadnienia prawnego. Temu wymogowi skarżący nie podołali przedstawiając problem prawny w sposób bardzo ogólny, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.), czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego nie jest dopuszczalne przedstawienie zagadnienia prawnego „do uzupełnienia”, wyznaczającego tylko schemat odpowiedzi, zwany osnową pytania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., II CSK 244/13, nie publ. i orzeczenia w nim powołane). Wskazany jako zagadnienie problem prawny nie spełnia także wymogu pytań do uzupełnienia, a sposób jego sformułowania można uznać jedynie za sygnalizację wątpliwości związanych z wykładnią przepisów prawa; stopień ich ogólności nie pozwala na zakwalifikowanie jako istotnych zagadnień prawnych.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego

orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. nie znajdując podstaw do innego rozstrzygnięcia.

jw